

Gayle Callen

A makacs vőlegény

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információtároló vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy hellyel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Books S.A. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© Gayle Kloecker Callen 2016 – HarperCollins Magyarország Kft., 2018

A mű eredeti címe: *The Groom Wore Plaid (Highland Weddings Trilogy 2/3)*

• Magyarra fordította: Tóth Enikő

Átdolgozott kiadás

ISBN 978-963-448-520-9

• Kép: Harlequin Books S.A.

A borítón szereplő alkotás a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás alapján került felhasználásra.

• A szerző fotója: © Jim Callen

A MIRA® a Harlequin Enterprises Limited vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a HarperCollins Magyarország Kft., 2018

• A kiadó és a szerkesztőség címe: 1122 Budapest, Városmajor u. 11.

• Felelős kiadó: dr. Bayer József

• Főszerkesztő: Vaskó Beatrix

• Telefon: +36-1-488-5569; e-mail-cím: harpercollins@harpercollins.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:

www.harpercollins.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

GAYLE CALLEN

*A makacs
vőlegény*

*Türelmes szerkesztőmnek, Erika Tsangnek, aki bevezetett
Skócia világába, új ötleteket adott, és érdekes kutatási területeket
nyitott meg előttem. Rendkívül nagy segítséget nyújtottál, hogy ez a könyv
a lehető legjobban sikerüljön.
Köszönöm!*

Előhang

Skócia, 1717

Maggie McCallum alig volt tizenhat éves, Owen Duff pedig tizennyolc azon az őszön, amelyet a két család Edinburgh-ban töltött. Maggie anyja szerint a lány túl fiatal volt ahhoz, hogy udvaroljanak neki, de Maggie titokban gúnyt űzött belőle. A férfiak megnézték maguknak, és már ő is megengedte magának, hogy kacér pillantással válaszoljon nekik.

Aztán a táncmulatságon meglátta Owent, Duncraggan vikomtját, az aberfoyle-i grófi cím várományosát. Korábban egyszer találkoztak, amikor a szüleivel együtt voltak egy vacsorán. Maggie tizenkét éves volt, Owen tizennégy, és a fiú levegőnek nézte. Most az egyik barátnője mutatta vihogva a fiatalembert.

– A Duff klánhoz tartozik – magyarázta. – Annyit még én is tudok, hogy a McCallumok és a Duffok mindig is gyűlöltek egymást.

Maggie szórakozottan bólintott. Tágra nyílt szemmel, kíváncsian méregette Owent. Nem az övvel összefogott kockás plédet viselte, mint oly sokan a családtagjai közül, hanem drága, méretre szabott kabátot, mellényt és nadrágot, kifényesített kardja szikrázott a derekán a gyertyák fényében, miközben átvonult a táncparketten, és meghajolt egy fülig pirult lány előtt. Owennek keskeny arca és csontos válla volt, ami azt mutatta, hogy idővel erőteljes férfi válik majd belőle. Homokszínű haját hanyagul fogta össze a tarkóján, néhány tincs az arcába hullott, mintha kisebb gondja is nagyobb lenne annál, mint hogy a frizurájával foglalkozzon.

– Nem az ő hűgát veszi el a bátyád? Tulajdonképpen rokonok lesztek.

Rokon vagy sem, Maggie-nek több esze volt annál, semhogy McCallum létére nyilvánosan közeledjen egy Duffhoz, ráadásul az anyja szeme láttára. Arra gondolt, micsoda szerencsétlenség a bátyja számára, hogy olyan nőt vett el, akit nem szeret, sőt nem is ismer, és hogy a fiú bolond és vakmerő dolgokat tett dühében, amikor tizenhárom évesen először szembesült azzal, mit tartogat számára a sors. Maggie sajnálta a bátyját, és mardosta a büntudat, amiért titokban örült, hogy nem őt adták hozzá egy Duffhoz.

Owennel való következő találkozására nem kecsegtetett túl sok reménnyel – Maggie egyszerűen elment a fiú mellett a High Street-i lakásuk előtti lépcsőn, miközben az alkony sötét hullámokban borult rá Edinburgh-ra. A tucatnyi emelet magasságú épület sokféle embernek adott otthont, a pincében tengődő kéményseprőtől a manzárdban lakó táncmesterig. A legjobb lakásokat nemesemberek foglalták el, és bár Maggie apja nem rendelkezett nemesi címmel, ő volt a McCallum klán vezére. Az anyjuk azért bérelte ki azt a lakást, hogy közel legyenek a grófi családhoz, amelybe a fiuk be fog házasodni, de a lányát csak annyira kívánta a közelükbe engedni, amennyire azt a jó modor megkívánta.

Amikor meglátta Maggie-t a lépcsőn, Owen megállt, és rávillantotta azt a mosolyát, amely később hosszú éveken át visszatért álmaiban. Owen meleg barna szeme forró csokoládéra emlékeztette Maggie-t, amit az angol hölgyek oly szívesen fogyasztottak reggeli italként, s mikor ezek a szemek végigmérték az alakját, Maggie-ben olyan forróság áradt szét, mint abban a csészében, amelyet csak egyszer vehetett a kezébe, egy hideg téli reggelen a Skót-felföldön.

Össze akarta szidni a fiút az arcátlan pillantás miatt, ám akkor meglátta a kezében lévő henger alakú csövet.

– Az egy távcső? – kérdezte Maggie.

A fiú szeme felragyogott, ami már több volt, mint meleg tekintet.

– Igen, kimegyek csillagokat nézni. Nézett már valaha távcsőbe?

Maggie megrázta a fejét. Szellemi tevékenysége abban merült ki, hogy bibliai szakaszokat

olvasott – semmi többet nem engedtek neki, más könyvet nem vehetett a kezébe. Valósággal fájdalmat okozott neki a sajnálkozás és a kielégítetlen kíváncsiság, mert a tudás egész világa el volt zárva tőle.

A fiú kinyújtotta a kezét.

– Owen vagyok. Velem tart?

Maggie tétovázott, és közben rájött, hogy Owen nem ismerte fel. Egy hosszú pillanat alatt végiggondolta, hogy a nagyszülei már lefekvéshez készülődnek, az anyját épp most kísérté ki a gyaloghintóhoz, mert a barátaihoz indult, a bátyja pedig a saját lakásában lakik, az egyetem közelében. Tehát egyedül van.

Owen pár lépcsőfokkal lejjebb állt, így nagyjából egy magasságúak voltak. Ismét belenézett a fiú szemébe, és a benne tükröződő csodálattól és kíváncsiságtól Maggie kinyílt, akár egy tavaszi virág.

Ámde őszintének kellett lennie. Nagy levegőt vett, és kibökte:

– Maggie McCallum vagyok. Az én bátyám készül elvenni a maga nővérét.

Owen egy hosszú pillanatig rámeredt, és Maggie-n a sajnálkozás és a beletörődés érzése söpört végig.

Owen azonban nem sietett tovább, hanem még közelebb nyújtotta a kezét.

– Örülök a találkozásnak, Maggie. Még most is eljönne velem, egy rettegett Duff-fal?

Maggie az ajkába harapott, hogy fel ne vihogjon, mint egy csacska kislány. Tizenhat éves volt, kész nő. Nyilvánvaló, hogy a fiú nem emlékezik a négy évvel korábbi találkozásukra. Talán így a legjobb. Kezet nyújtott neki, és hagyta, hogy Owen kivezesse az alkonyi fénybe.

A következő hetekben Owen kellemes izgalmat hozott Maggie egyébként sivár és egyhangú napjaiba. Owen oldalán merész kalandnak tűnt, ha titokban kilovagoltak a tengerpartra a Firth of Forthnál, csónakáztak, az edinburgh-i vár környékén kószáltak, vagy éppen az üzleteket járták.

A tiltott barátság nemhogy visszatartotta volna Maggie-t, éppen ellenkezőleg: túlságosan is vakmerő lett tőle. Owen annyira más volt, mint az általa ismert férfiak. Úgy beszélgetett vele fizikáról, kémiáról és csillagászatról, mintha Maggie is olyan okos lenne, mint ő maga. Láta, hogy a fiú rácsodálkozik a világra, de amikor megkérdezte tőle, tudósnak készül-e, megkeményedett az arckifejezése, és azt felelte, hogy az apja megtiltotta. Ő fogja örökölni a grófi címet, és ennek megfelelő oktatásban részesül. Ha nem bölcsészettudományt tanul, az apja nem engedi, hogy jövőre egyetemre menjen.

Maggie együttértett Owennel, és igyekezett kizökkenteni szomorú és dühös gondolataiból, de a saját zavarodottságán nem tudott úrrá lenni. Minden együtt töltött pillanat elmélyítette a kapcsolatukat, és Maggie úgy érezte, mintha sokkal régebben, már gyerekkoruk óta ismernék egymást, bár Owen megesküdött, hogy nem úgy van. Maggie néha úgy érezte, egy álombeli szellem kötekedik vele, amely az árnyak mögött tanyázik, s ilyenkor összeborzongott.

Maggie álmait nem volt szabad lebecsülni. Nemegyszer olyasmit álmodott, ami végül valóra vált. A klánhoz tartozó egyik család halottnak vélte a kisfiukat, és már-már feladta a keresést, amikor Maggie az álma nyomán megtalálta a halálosan kimerült gyermeket, aki egy szikla alatt gubbasztott. Egy másik álma megjósolta, hogy öngyilkos lesz az a fiatal nő, akit Maggie apja zaklatott. Maggie nem is értette, mit lát álmában, amíg valóban be nem teljesült a dolog. Akkor pedig már késő volt, nem lehetett a lányon segíteni. Maggie anyja viszont elhozta lányát a Larig kastélyból Edinburgh-ba, hogy biztos távolságban legyen az apjától.

És Owen? Talán szerepelt valamelyik álmában, amelyre már nem emlékszik? Ez a rejtély foglalkoztatta Maggie elméjét, amíg távol volt a fiútól, de az együtt töltött órák telis-tele voltak vidám nevetéssel, elmés beszélgetéssel, meg azokkal a végtelen hosszú pillanatokkal, amikor Maggie Owen arcát fürkészte, ha a fiú nem nézett oda, és a feleségének képzelte magát. Lehet, hogy az elméje egyszerűen tudatni akarta vele, hogy Owen a végzete, és nekik az a sorsuk, hogy együtt maradjanak. Vágyott rá, hogy a fiú megcsókolja, de az mindig úriemberként viselkedett – vagy talán csak azt gondolta, a klánjaik évszázados viszálykodása miatt nem lehet köztük meghitt kapcsolat. Ez tiltott témának számított.

De valahányszor a fiú hozzáért, Maggie majd elolvadt a gyönyörűségtől. Owen kézen fogta, mikor a mezőn futottak, máskor a könyökét tartva irányította, vagy könnyedén a derekára tette a kezét, miközben a naplementét nézték a gyönyörű narancs- és rózsaszín felhőkkel, melyek olyan látványt nyújtottak, mintha színes sálak hullámoznának az égen.

Megismerkedésük után két héttel a Water of Leith folyó mentén sétáltak piknikkosarat cipelve azon a különösen szép, ragyogó őszi napon, amikor Owen azzal a javaslattal állt elő, hogy keressenek édesvízi kagylókat, hátha találnak bennük skót gyöngyöt. Mivel már nem csak a bokáig érő vízben gázoltak, mindketten hamar csuromvizesek lettek; gyöngyöt nem találtak, nevetve kapaszkodtak vissza a füves folyópartra.

Owen kifeküdt a napra, Maggie pedig nagy merészen követte a példáját, és zavartalanul méregette a fiút, mert csukva volt a szeme. Owennek kibomlott a copfja, hosszú, nedves, sötétbarna hajtincsek takarták el az arcát. Maggie gondolkodás nélkül felkönyökölt, és remegő ujjal kisimította a tincseket az arcából.

Owen szeme felpattant, és Maggie azt hitte, ki fogja nevetni, ám ehelyett figyelmesen nézte a fölébe hajló lány arcát. Mintha minden külső zaj megszűnt volna, miközben forró, sokatmondó pillantást váltottak. Maggie a fiú szaggatott lélegzését figyelte, a vízcseppgyöngyöket a bőrén, s ahogy remegő kezét a mellkasára tette, érezte a szívverését.

Azután Owen a tenyerébe fogta Maggie fejét, magához húzta és megcsókolta. Owen ajka hűvös volt a folyó vizétől, de sokkal lágyabb, mint Maggie egy férfi szájáról feltételezte volna. Ez a merészség megszedítette a lányt – vagy egyszerűen Owen közelségétől szédült meg? Kezét a mellkasán felejtette, felemelte a fejét, és bizonytalanul nézett le rá, de a fiú ismét ajkára tapasztotta a száját. Owen szája szétnyílt, és Maggie meglepetésére és ámulatára nyelve besiklott az ő ajkai közé. A lány úgy érezte, hűvös, vizes bőre szinte izzik; a forróság a szájából indult, és lefelé áramlott a mellén. Már nem a hidegtől reszketett, de nem értette, miért nem tud parancsolni a végtagjainak. Kívánta az érintést – ismeretlen volt számára ez a fajta vágy. De bátorságából nem futotta többre, mint hogy Owen mellkasához simuljon, miközben a fiú nyelve bebarangolta a száját, s arra biztatta, hogy Maggie is tegye ezt az ő szájával.

Maggie-vel megfordult a világ, ahogy Owen a hátára hengerítette. Most a fiú került fölébe, érzékeny arcát keretbe foglalta a kék ég és az őszi színekben pompázó fák lombja. Nem adott Maggie-nek gondolkodási időt, újra megcsókolta, és simogatni kezdte. Érintései kellemesen forró hullámokat keltettek Maggie testében, és minden simogatással egyre inkább úgy érezte, képtelen tovább feküdni mozdulatlanul. A fiú keze végigvándorolt nedves ruháján le a csípőjéig, majd feljebb. S mikor végül megérintette a mellét, amelyet a fűző összeszorított, Maggie belesóhajtott Owen szájába, s valahányszor Owen gyengéden megszorította a mellbimbóját, összeborzongott, mintha a vágy hangszerévé változott volna a fiú karja között.

Hirtelen elragadta őket a szenvedély, de mielőtt még túl késő lett volna abbahagyni, Maggie eltolta magától Owent. Ő felemelte a fejét, lenézett rá; mindketten levegő után kapkodtak.

– Nem csinálhatjuk ezt – mondta Maggie remegő hangon. Nem mintha bármit is megbánt volna, hiszen amikor Owen ajkára nézett, legszívesebben újra elmerült volna a fiútól kapott gyönyörben.

Owen is az ő száját nézte, és ezt mormogta:

– Tudtam, hogy rá fogsz jönni. Bocsáss meg. Nem tudtam, hogy mondjam el.

– Mire jöttem rá?

Owen elfintorodott.

– Owen Duff, most már muszáj elmondanod! – követelte Maggie.

– Az apám évekkor ezelőtt eljegyzett egy lánnyal az egyik alföldi klánból. Éppen úton idefelé vannak, hogy találkozzunk.

Maggie-ből máris elillant az utolsó csók melege. Vacogva ült fel, és elhúzódott Owentől; mellét eltakarta, mintha szégyellné.

– Miért nem mondtad el? – kérdezte. Beleélte magát barátságuk és bimbózó szerelmük tündérmeséjébe. Most ráeszmélt, hogy a bolondját járatják vele.

Owen hátul összefogta a haját, mintha le akarta volna foglalni valamivel a kezét. Nem nézett a

lányra, arca kivörösödött. Maggie arca is kigyúlt, de nem tudott együttérezni Owennel.

Először lassan indultak meg a fiú szavai, aztán egymásra torlódtak, mint a háta mögött fodrozódó hullámok.

– Először azt hittem, egyszerűen csak barátok vagyunk, és még izgalmasabb volt a dolog attól, hogy McCallum vagy. De egyre inkább azon járt az eszem, hogy szeretnék megcsókolni.

Owen megkereste Maggie tekintetét, aki úgy érezte, soha nem felejtí el a fiú forró pillantását, a csakis neki szóló szenvedélyt. De Owen el volt jegyezve, és Maggie-nek akkora gombóc volt a torkában, hogy egy szó sem jött ki a száján.

Feltápászkodott, és odébb ment, mielőtt sírva fakad, és még kínosabb helyzetbe hozza magát.

– Most... mennem kell.

– Visszakísérlek – mondta Owen.

Nem próbálta győzködni Maggie-t, és nem ígérte meg, hogy felbontja az eljegyzést.

Ahogy az első könny legördült Maggie arcán, a lány dühösen törölte le. Felemelte a kezét.

– Ne... nem akarlak többé látni, Owen.

A fiú arca eltorzult a fájdalomtól, ebből Maggie rögtön tudta, hogy megbántotta. Bizalmatlan volt az emberekkel, főleg a részeges apja miatt, s most úgy érezte, nincs nála nagyobb bolond, amiért megbízott egy idegenben – ráadásul egy Duffban. Rengeteget beszélgettek az életükről az elmúlt két hétben, csak épp a legfontosabb dologról nem ejtettek szót – vagy legalábbis arról, ami egy nő számára a legfontosabb.

Maggie alig emlékezett rá, hogyan jutottak haza, mivel az út egy részét futva tette meg, elbotlott a szoknyájában, felhorzsolta a tenyerét, vérzett is. Fejfájásra hivatkozva kimentette magát a vacsora alól az anyjánál, összekuporodott az ágyában, és kitört belőle a heves sírás, amit egész nap visszafojtott. Utolsó világos gondolata az volt, mekkora bolondot csinált magából. Nem tudta, vajon az elvesztett barátságot siratja-e jobban, vagy a szerelmet – mert annyi biztos volt, hogy többé nem bízhatott Owenben.

Mintha lelke mélyén megnyílt volna érzelmeinek zsilipje, aznap éjjel álmot látott, amely olyan élénk volt, hogy szinte valóságnak tűnt. Owent látta, de a fiú nem nézett rá. Egy másik lány volt az oldalán, vörös hajú, szeplős, bájos teremtés. Éppen bemutatják őket egymásnak. Egy gyűrűn furcsán megcsillant a fény, és valósággal szúrta Maggie szemét, ahogy ránézett.

Aztán változott a kép, Maggie ismét a vörös hajú lányt látta, aki áthatóan nézett rá. Arca viaszfehér volt, ruhája csöpögött a víztől, amely tócsába gyűlt körülötte.

Maggie felriadt, és levegő után kapkodott. Egész testében vacogott a hidegtől, mintha ő is átázott volna. Tudta, mit jelent az álom: Owen jegyese vízbe fullad. Maggie eltakarta az arcát, és ide-oda himbálózott az ágyban, azt mondogatva magában, hogy nevetséges ez az egész – de nem ez volt az első eset, hogy megálmodta valakinek a halálát, még mielőtt bekövetkezett volna. Legelőször bizonytalan volt és elszörnyedt, hogy az álma valóra vált. De ezúttal nem fogja megtartani magának az egyértelmű figyelmeztetést.

A nyugtalanul eltöltött éjszaka után hajnalban kisurrant a házukból. Nem kopoghatott be Owen ajtaján, de megvárta. A délelőtt közepe táján meg is jelent a fiú, szerencsére egyedül. Maggie a háztömb sarkánál érte utol.

– Owen!

A fiú megriadt, hátrafordult és ránézett. Egykedvű arcot vágott: nem volt vidám, de nem is érezte magát kényelmetlenül. Maggie-t nagyon zavarta, hogy nem tudja, milyen érzést szeretne látni Owen arcán. Talán sajnálkozást, hiszen ő maga is azt érezte.

A kezét tördelve nézett szembe Owennel. Nem is gondolta, milyen nehéz lesz elárulni a titkát, kockáztatni, hogy Owen kineveti, vagy ami még rosszabb, megsajnálja. Majdnem sarkon fordult – de akkor eszébe jutott az álombeli lány viaszfehér arca és szemrehányó tekintete.

– Én... nem akartalak zavarni – mondta – azok után, ami tegnap történt.

Owen hűvösen biccentett, mintha idegenek lennének.

– Nem hibáztatlak – felelte. – Nem akartam elmondani az igazságot, mert még nekem is hihetetlen az egész.

– Hogy hívják?

Owen felvonta a szemöldökét.

– A lányt, akit elveszel – mondta Maggie. – Mi a neve?

– Nem tudom, mit számít ez. Egyébként Emilynek hívják.

Maggie bólintott, mert most, hogy megtudta a nevét, Emily valóságosabbnak tűnt számára.

– Beszélhetnénk róla négy szemközt?

Owen habozott, és most már igazán kínosan érezte magát.

– Mit lehet erről mondani? Szólnom kellett volna, igen, csak...

A lány csendre intette.

– Nem erről van szó. Hanem...

Maggie körülpillantott, mert az volt az érzése, hogy valaki figyeli őket.

– Itt nem mondhatom el, így nem lehet. – A házak közt kanyargó keskeny utcácska vége felé mutatott. – Gyere, menjünk a kíváncsi szemek elől. Kérlek szépen, Owen!

Nagy megkönnyebbülésére a fiú nem ellenkezett tovább. Csendben mentek, amíg maguk mögött hagyták a kerítéssel lezárt kis utcát a városi ház végében, és kiértek egy ösvényre, amely a mezőre vezetett.

Végül Maggie megállt egy magas vörösfenyő alatt. Ideges volt, és Owen türelmetlensége még inkább nehezítette a dolgát. Hogy mondhatná el az ember az ilyet anélkül, hogy bolondnak néznék? Skóciában mindig is voltak látnokok, de Maggie nem akarta, hogy afféle csodabogárnak tartsák. Ha meg boszorkányságról kezdenek suttogni, az egy nő számára végzetes lehet.

Megoszthatja-e a titkát egy olyan férfival, akiről máris kiderült, hogy megbízhatatlan? De nem volt más lehetősége.

Maggie a fiú mellén feszülő, hímzett grófi mellényt nézte. Eszébe jutott róla, mennyire különböznek egymástól.

– Nehezen tudok erről beszélni. Nem sok embernek árulom el, de... – Elcsuklott a hangja, toroka elszorult, mert rájött, hogy a jövőjét teszi kockára.

– Mondd már! – szólt Owen türelmetlenül. Mintha már semmi köze sem lenne hozzá, és azt szeretné, hogy eltűnjön.

Maggie megborzongott, vett egy nagy levegőt.

– Nos, én... szoktam álmodni, és ha élénk és valóságos az álmom, akkor... valóra szokott válni.

Vége Owen szemébe nézett, akit most már mulattatott a dolog.

– Jaj, Maggie, a szívbajt hoztad rám! – mondta fejcsóválva. – Egész éjjel azon töprengtem, hogyan kérhetnék tőled bocsánatot.

– Itt nem a bocsánatkérésről van szó! – kiáltotta Maggie. – Igazat beszélek. Borzasztó álmot láttam a múlt éjjel, és a te Emilyd is benne volt.

Owen barna szeme összeszűkül.

– De hát nem is láthattad. Még meg sem érkeztek.

Maggie felnyögött, és szélesre tárta a karját.

– Nem láttam, Owen, a valóságban nem. De azt álmodtam, hogy bemutatják neked. Láttam egy gyűrűt.

– Gyűrű mindig van... Miért csinálod ezt velünk, Maggie? Mindkettőnket bántasz, ok nélkül.

– Senkit nem akarok bántani, pont ez a lényeg. Nemcsak melletted láttam őt, Owen, hanem csuromvizesen is, tócsák voltak körülötte, és holtsápadt volt az arca. És úgy nézett rám, mintha nekem kellene valamit... valamit tennem ebben a dologban.

Owen keresztbe fonta a karját maga előtt.

– Összevissza beszélsz.

Maggie összerezte, megérezte a fiú hangjában a hitetlenkedést, mint nyár végi estén a közelítő tél hűvös leheletét. Hangja megkeményedett.

– Ha vizesen látok valakit, Owen, az azt jelenti, hogy az illető vízbe fog fulladni.

Owen először nem szólt semmit. Maggie tyúkokat hallott kotkodácsolni a távolban, valahol tehén bögött, de emberi hangok nem jutottak el hozzájuk. Senki nem hallotta őket, nem tudták

meg a titkát – egyedül Owen. Ő viszont szánakozva, sőt kissé viszolyogva nézett rá. Maggie behunyta a szemét, hogy ne kelljen látnia ezt a tekintetet.

– Ez nem méltó hozzád, Maggie – mondta Owen. – Nem hittem volna, hogy féltékenységből nekiállsz összevissza hazudozni.

– Nem vagyok féltékeny! Kérlek, Owen, hinned kell nekem, Emily kedvéért! – A hangja suttogássá gyengült, mert tudta, hogy elkésett. Owen nem hisz neki, szánalmas hazudozónak, sőt talán bolondnak tartja.

– Ég veled, Maggie! – Owen sarkon fordult, és visszaindult a kis utcán a főutca irányába.

– Owen, kérlek! Figyelmeztess! – kiáltotta Maggie. Tett még néhány lépést a fiú nyomában, de képtelen volt még kínosabb helyzetbe hozni magát.

Owen nem nézett vissza rá, nem állt meg. Maggie összefonta a karját a mellén. Soha életében nem érezte magát ennyire egyedül.

KÉT hét telt el, és Maggie többé nem találta Owent a lépcsőn. Egy házban laktak ugyan, de ennyi erővel Londonban is lehetett volna. Egy összejövetelel látta a fiút táncolni, de nem a megálmodott vörös hajú lánnyal. Azon imádkozott, hogy ne legyen igaza: senki ne haljon meg.

Owen feléje sem nézett. Maggie-nek minden erejére szüksége volt, hogy megőrizze nyugalma, és ne robbanjon ki belőle az elfojtott harag. Nem érdemelte meg, hogy a fiú így bánjon vele.

Aztán meghallotta a szabónál a hírt, mielőtt még megjelent volna a közlemény az újságban. Lady Emily Douglas csónakázni ment a családjával, és vízbe fulladt a folyótorkolatban.

1. fejezet

Tíz évvel később

Owen Duff, Aberfoyle újdonsült grófja azt a nőt kísérte a Kinlochard kastélyba, akit vonakodva ugyan, de hajlandó volt feleségül venni. Kötelességtudóan fogta meg törékeny karját, amely ugyan megdermedt, de nem szegült ellene, legalábbis nyíltan nem. Elvégre belement a házasságba, habár nem csinált belőle titkot, hogy nem fűlik hozzá a foga. Ironikus, hogy az évek során mennyi skót és angol nő hízelgett a grófnak és flörtölt vele abban a reményben, hogy Owen eljegyzi valamelyiküket. Ő pedig azt hitte, kedvére válogathat köztük, így aztán nem kapkodta el a döntést. Mindez hiábavalónak bizonyult.

Régen túl voltak a vacsorán, néhány szolga leszedte az asztalt, egymás közt beszélgettek. Nővére, Catriona fáradtan haladt Owen mögött, de azért figyelmeztető pillantást küldött felé, amikor meglátták a nagybátyjukat, Harold Duffot, aki a hatalmas kandalló mellett állt. A falra kifüggesztett kardok és céltáblák hirdették gazdájuk hadvezéri mivoltát. Cat ásított, együttérzőn intett, majd elindult az emeletre, hogy nyugovóra térjen.

Harold, amint megpillantotta Owent és társaságát, lassan leeresztette a kupát, amelyből épp inni készült.

Most vagy soha, gondolta Owen. Ahogy bevezette jövendőbelijét, a szolgák észrevették az ünnepélyes gesztust; mindannyian elnémultak, és tágra nyílt szemmel várták, mit fog mondani. A széles vállú, bozontos szakállú Harold is várakozásteljesen méregette Owent.

– Bácsikám, engedd meg, hogy bemutassam a jegyesemet, Margaret McCallum úrhölgyet!

Nagy sóhaj és mormogás hullámzott át a termen, amint a szolgák meghallották a vezetéknevét. A Duff és a McCallum család ősi ellenségek voltak.

Owen így szólt:

– Maggie, ez itt a nagybátyám, Harold Duff, a Duff klán hadvezére.

Owen figyelte, ahogy Harold és Maggie méregetik egymást. Maggie, mint rendesen, nem volt sem szégyenlős, sem félnék, ebben nem változott a tíz év alatt. Owennek időnként eszébe jutott az a nevetős lány, aki valaha oly nagy odaadással hallgatta őt, amint hetet-havat összehordott a tudomány iránti szenvedélyéről. Azon az őszön szándékosan hagyta figyelmen kívül a jövőjét, amely tele volt kötelességgel és felelősségtudattal, mintha azt kívánta volna, bárcsak egy másféle élet is elérhető volna számára.

Könnyű volt az ártatlan és merész Maggie társaságát élvezni, aki sóvárogta a beszélgetést, a vitát és a tanulást. A lány tekintete most is rabul ejtette: egyik szeme kék, a másik zöld volt, és olyan komoly érdeklődéssel méregette Owent, hogy a férfi menten fontosnak érezte magát, még ha csak az ő számára is. Maggie szép arca az évek során érettebbé, egyben méltóságteljesebbé és bölcsebbé vált. Sötét haját hátrasimítva viselte, ami kiemelte szív alakú arcát és telt, csókra szomjazó ajkát, amelyre Owen oly jól emlékezett.

Harold megköszöri a torkát, és fejet hajtott.

– McCallum úrhölgy.

– Kérem, szólítson Maggie-nek, uram.

A rá jellemző, hűvösen udvarias modorban beszélt. Maggie szinte teljesen egykedvűnek mutatkozott az eljegyzés óta eltelt néhány nap során. Owen nővére, Cat idegesen, erőltetett vidámsággal sajtátította ki magának, mintha megérezte volna, hogy nem fognak simán menni a dolgok.

Harold fürkésző tekintete visszavándorolt Owenre.

– És hogy történt az eljegyzés?

Maggie szintén Owent méregette, szemében pajkos fény villant, mintha ő is kíváncsi lenne, mit mond a vőlegénye.

– Hosszú történet – válaszolta Owen. – Maggie, nem szeretnél megmosakodni, mielőtt vacsorázunk?

Maggie körbepillantott.

– Lekéstünk a vacsoráról, és ha tovább húzom az időt, lehet, hogy egyáltalán nem kapunk enni. Nagyon éhes vagyok, nem szeretnék még tovább várni.

– Ahogy kívánod.

Owen intett Mrs. Robertsonnak, a házvezetőnőnek, aki csak az ő jelzésére várt. Kisvártatva ott álltak Maggie-vel egymás mellett az emelvényen. A testőre, Fergus Balliol közvetlenül mögöttük állt, egyik kezét a kardján, a másikat a pisztolyán nyugtatva, mintha az üres terem bármiféle fenyegetést rejthetne számukra.

Maggie tört magának egy darabot a frissen sült cipóból, és csukott szemmel, nagy élvezettel szívta be az illatát. Owen meglepődött, hogy ez az átható pillantás egyre hevesebb vágyakozást ébreszt benne, de sikerült elfojtania. Mégiscsak jó érzés, ha az ember vonzódik ahhoz a lányhoz, akit feleségül kell vennie. Vagy legalábbis ezzel győzködte magát. Keményen megharcolt az apjával, mire kivívta a jogot, hogy megválaszthassa a saját menyasszonyát – és ezt a jogot elveszítette a McCallum család miatt.

Miután első éhségét csillapította, Owen belekortyolt a whiskyjébe. Maggie azzal a bizonyos átható tekintettel fürkészte.

– Ez az a whisky, ami a mi birtokunkról származik?

Owen felvonta a szemöldökét.

– A ti birtokotokról?

– Igen, a családom földjéről. A két család közti házassági szerződés értelmében részesülhetsz a termésből, de maga a föld nem a te tulajdonod.

Owen jól tudta, hogy nem sok értelme van a szerződéssel kapcsolatban mélyebb vitába bocsátkozni. A döntés megszületett, nem volt már visszaút.

– Ez a whisky...

– Ne is törődj vele – mondta Maggie. – Megmondom én, jól gondoltam-e.

Azzal kivette Owen kezéből a poharat, és belekortyolt. Nem kezdett köhögni vagy levegő után kapkodni, egyetlen arcizma se rándult, ahogy az a nőknél elő szokott fordulni, amikor megkóstolják „az élet vizét”.

– Felteszem, nem élsz vele rendszeresen – mondta Owen szárazon.

Maggie rá se hederített, összehúzott szemmel ízlelgette a whiskyt.

– Igen, ez a mi birtokunkról való. De valamit... másképp csináltatok.

– Csakugyan?

Maggie úgy tett, mintha meg sem hallotta volna, csak a poharat tanulmányozta.

– Más arányban használtatok tőzeget, úgy gondolom. Tőzegfüsttel szokták szárítani a malátát.

Lassan, tagoltan beszélt, mintha egy idiótának magyarázna. Felsőhajtott, aztán elégedett büszkeséggel a hangjában ezt mondta:

– Hát igen, valamit muszáj volt változtatnotok rajta, máskülönben mindenki azt gondolná, hogy a miénk. Mi készítjük a legjobb whiskyt a felföldön.

– Valóban?

Maggie megmozgatta a folyadékot a pohárban, és beleszimatolt.

– Gondoljon, amit akar, uram!

Owen visszavette tőle a poharat.

– Nem is olyan régen még Owennek szólítottál.

– Tíz év hosszú idő... Owen – válaszolta Maggie hűvösen.

Maggie óvatos távolságot tartott tőle a bátyja esküvői szertartásán. Ehhez képest Owen megkönnyebbült, miután Maggie hangulata jobbra fordult. Semmi kedve nem volt egy mártírt feleségül venni.

– Úgy látom, korábbról ismeritek egymást – szólt közbe Harold. – Ezért döntöttetek úgy, hogy összeházasodtok?

– Nem, nem ismertük egymást – mondta Maggie száraz hangon. – Legalábbis nem annyira, hogy számított volna. Úgy vélem, azért kérte meg a kezemet, mert ez az egyetlen *tisztességes* módja annak, hogy megőrizze a békét.

Owen megdermedt.

– Tisztességes? Szerintem nincs mit az én szememre vetned azok után, amit a bátyád tett.

Maggie arcáról lefagyott a mosoly, átható pillantást váltottak.

Harold szelíd hangon így szólt:

– Békebíró is legyenek köztetek, ne csak hadvezér?

– Nem lesz rá szükség, bácsikám – válaszolta Owen. – Azt kérted, magyarázzam el, mi történt, és én megteszem. Amint tudod, Maggie bátyja, Hugh már a születésekor eljegyezte a húgomat. Apánk azzal próbált békét teremteni a két klán között, hogy hozományt kínált a McCallum családnak, és osztozni akart azon a birtokon, ahol a whiskyt készítik. Miután Hugh lett a klán vezére, eljött a menyasszonyáért, de apánk tisztességtelen módon elrejtette előle, és Rionát, az unokatestvérünket akarta helyette odaadni.

Harold megdermedt, de arckifejezése egykedvű maradt. Nagyon is jól tudta, milyen kegyetlenül tudott viselkedni a bátyja.

– Hugh a másik menyasszonyt vitte el, és beleszeretett – fejezte be a történetet Owen.

Maggie élesen az arcára pillantott, nem titkolva meglepetését. Azt hitte, Owen továbbra is a bátyja döntését fogja szapulni: hogy megszojtotta Rionát. Hugh bűne már a múlté, és ami azt illeti, Owen apja sem volt vétlen a dologban. De a gróf meghalt, és Owenre hárult a feladat, hogy mindent helyrehozzon. Owen cselekedeteit az apja irányította még a síron túlról is.

– Tehát megszegették a házassági szerződést – mondta lassan Harold.

– Maggie-vel úgy döntöttünk, kiköszörüljük a csorbát – felelte Owen. – összeházasodunk, és így megpecsételjük a két klán közti szövetséget. Nem szeretném, ha újra fellángolna az ellenségeskedés.

Harold Maggie-re nézett, azután vissza Owenre. Maggie csak tologatta az ételt a tányérján, miközben töprengő, sőt talán szomorú arcot vágott.

Belekényszerültek egy olyan házasságba, amit nem kívántak, csak mert mindkét család részéről elhamarkodott lépések történtek. Owen megtette, amit tudott – neki is igyekeznie kellene megtenni a magáét.

– Mikor fogtok összeházasodni? – kérdezte Harold.

Minél előbb, annál jobb, gondolta Owen. Minek halogassuk, ami úgymint elkerülhetetlen?

– Négy hét múlva. Annyi idő alatt Maggie berendezkedik a Kinlochard kastélyban, és a templomban is kihirdetik a házasságunkat.

Maggie felállt, nagy lendülettel tolt hátra a székét.

– Szeretnék visszavonulni. Mrs. Robertson, elkísérne a hálószobámba?

Vissza sem nézve távozott a nagyteremből. Owen figyelte, amíg eltűnt a szeme elől, közben harag és csalódottság küzdött egymással a lelkében.

– Fel a fejjel, fiam! – mondta Harold. – Sok házasság még ennél is csúnyábban indult.

– Mondja ezt az a férfi, aki nem talált magához való asszonyt – vágott vissza Owen.

Harold arcán ritkán látható mosoly villant fel.

– Nem mondtam, melyikünk az okosabb, vagy igen?

Owen gyorsan kifújta a levegőt.

– Mielőtt ágyba bújok, mondd el, mi történt itthon, amióta elmentem!

Még egy órát beszélgettek, azután Owen jó éjt kívánt, és elindult, de előbb Fergust is elküldte lefeküdni. Mivel egy emelettel följebb kellett mennie a lakótoronyban, átvágott a termen, és elment a Maggie számára kijelölt szoba előtt. Nem akart lassítani, ám ekkor hirtelen rémült sikolyt hallott odabentről.

MAGGIE küszködve próbált visszatérni a valóságba, de a ránehezedő kezek súlya visszatartotta. Majd esztét veszítette az ijesztően élénk, valószerű álom hatása alatt; évek óta nem volt már ilyen álma, amely teljesen átjárta a lelkét és az elméjét. Megbénította a rémület, olyan valóságosnak látta az esküvőjük napján vérbe fagyva fekvő, haldokló Owent.

– Maggie! Maggie! Ébredj, kislány!

Maggie ide-oda csapkodott a kezével, úgy próbált még az álomban maradni, hogy megtudja az igazságot: mi történhetett Owennel, vajon a házasságuk okozta-e a halálát? Ám egy hang kitartóan szölongatta, és erős kezek rángatták ki a feneketlen mélységből.

Tágra nyitotta a szemét, és Owent látta maga előtt, akinek az arcára olyan árnyékot vetett a hold fénye, mintha vérfoltok éktelenkednének rajta.

Ismért felsikoltott, megragadta a férfi kabátját, és magához húzta.

– Jól vagy? Rengeteg vért látok!

Széttárta Owen kabátját, lázas sietséggel tapogatta végig a mellkasát forró, ragacsos vér után kutatva. Semmi egyebet nem érzett, csak a férfi heves szívdobogását. Megérintette a borostás arcot, kézfeje beleolvadt az árnyékok mintázatába, de vért nem tapintott.

Owen megfogta a két kezét, és határozott hangon így szólt:

– Maggie, rémálmod volt. Most már ébren vagy.

Ő mély, remegő lélegzetet vett. Owen túl közel volt hozzá, hatalmasnak és ijesztőnek tűnt, ahogy fölé hajolt. Maggie elhúzódott tőle, felült. Nekidőlt a baldachinos ágy fejtámlájának, és állig magára húzta a takarót, mintegy védekezésül az imént látott szörnyűség ellen. Nem tudta elfelejteni Owen véres arcát; eltakarta a szemét, és nyöszörgött.

– Jól vagy? – kérdezte a férfi. – Hívjak orvost?

Maggie összeborzongott. Owen kiművelt hangján nem érződött az ő népének kelta akcentusa, s ettől még idegenszerűbbnek hatott a fülében.

– Jól vagyok. Van víz a kancsóban? Kitikkadtam.

Owen odament, hogy vizet töltsön a pohárba, és Maggie számára nagy megkönnyebbülés volt, hogy már nem őt fürkészi. Össze kellett szednie magát, kievickélni az álomból – legalábbis egyelőre. Nyilvánvalóan nem volt más választása, mint hogy ízekre szedje a látomást, amikor egyedül lesz.

Owen odavitte neki a vizet, és Maggie döbbenetesen vette észre, hogy annyira reszket, hogy két kézzel kell tartania a poharat. Hosszan belekortyolt, aztán az ölébe helyezte, és erőnek erejével csillapította a reszketést.

Owen aggódalmasan ráncolta a szemöldökét.

– Tényleg jól vagy?

– Csak egy rossz álom volt – felelte Maggie, és a szemébe nézett; vette magának a bátorságot, hogy ellentmondjon.

Tíz hosszú éven át nem volt ilyen eleven álma, ami megjósolta volna a jövőt. Az Emily halála okozta megrázkódtatás és Owen gúnyos hitetlenkedése miatt azt kívánta, bár soha többé ne látna ilyen álmot. Néhány alkalommal úgy érezte, nagyon valóságos dolgokat lát, de megtanulta felébreszteni magát, és fokozatosan átlagos nővé formálta át magát, aki mindennap reménykedve tekint a jövőbe, és sejtelve sincs róla, mivé fajulhatnak a dolgok. Már nem félt, hogy leleplezik az emberek, boszorkánynak kiáltják ki, és távol tartják tőle a gyermekeiket. És mégis... nem érezte magát egészségesnek; mintha lényének egy darabja elveszett volna.

A ma éjjeli álom úgy söpört végig rajta, mint az óceán hulláma. Attól, hogy oly sokáig féken tartotta ezt rejtelmes a képességét, az mintha csak megerősödött volna. Érzelmek a málladozó sziklákat csapkodták, melyeket önvédelemből emelt maga köré.

Haldokolni látta Owent... Valóban meg fog halni?

Owen gúnyolódása és Emily halála oda vezetett, hogy Maggie mindenben megváltozott. A vidám fiatal lányt, aki tudta, hogy a világ tele van izgalmas titkokkal, felváltotta egy felnőtt nő, aki mindezekről meg akart feledkezni.

De most újabb álmot látott, s ez ismét kívülállóvá tette. És már nem volt, akivel bizalmasan beszélhetett volna, mert ragaszkodott hozzá, hogy Hugh és Riona ne kísérik el a Duff család

kastélyába, mintha kiskorú lenne, hanem élvezzék a házasságukat; és az édesanyját is arra kérte, maradjon otthon – amivel valószínűleg meg is bántotta.

– Jobban érzed magad? – kérdezte Owen halk, nyugodt hangon.

Maggie összerezett, és felnézett rá. Haragja, amiért Owen miatt meggyűlölte saját személyisége egyik részét, a férfi pedig azt is elfelejtette, hogy egyáltalán a világon van, még nem múlt el, de azért válaszul bólintott.

– Semmivel sem nézel ki jobban – jegyezte meg Owen.

A kandallóhoz ment, és egy gyertyával több másikat is meggyújtott a szobában, köztük a Maggie ágya mellett lévőt. Az árnyak visszahúzódtak, ettől Maggie kezdte kicsivel jobban érezni magát, és tisztábban látta Owent.

Még mindig döbbenetes volt a felismerés, milyen sokat változott tíz év alatt – és ugyanakkor milyen keveset. Talán azt várta, hogy megcsúnyul? Annyira azért nem haragudott rá, hogy ezt kívánja. Owen arca most is vékony volt, kiálltak az arccsontjai, és határozott, szögletes álla volt. Világosbarna haját nem rejtette paróka alá, inkább összefogta hátul. Érett ember benyomását keltette, válla és felsőteste kissé elnehezült, mert hiszen ő sem csak táncolt és hölgyeknek udvarolt a messzi Londonban az elmúlt évek során.

De nem pusztán a férfi külső megjelenése viselte meg Maggie-t, hanem a puszta jelenléte, az a vonzerő, amiről nem is sejtette, hogy megmaradhat mindazok után, amit Owen tett – sőt, még erősödhet is az idő múlásával. Így aztán, amikor újra találkoztak, és szinte pillanatokon belül felajánlotta, hogy feleségül veszi, Maggie összezavarodott, ugyanakkor feldühödött; mindent hiábavalónak kezdett látni, és maga sem tudta, hogyan is kellene éreznie.

– Mit keresel itt? – kérdezte végül. – Olyan hangosan kiabáltam?

– Igen, olyan hangosan. – Owen figyelmesen nézte. – Indultam lefeküdni, és itt mentem el, amikor meghallottam a hangodat. Azt hittem, megtámadtak.

– Szóval a segítségemre siettél – mondta Maggie hűvösen.

Owen megrántotta a vállát, és az ágy oszlopának támaszkodott, a karját pedig férfiasnak szánt mozdulattal összefonta a mellén, abban a biztos tudatban, hogy ők ketten nemsokára egybekelnek.

Maggie megborzongott, amint felvillant előtte a kép: ott áll a menyasszonyi ruhában, amelyet Owen vére szennyezett be.

Owen összeráncolta a homlokát.

– Reszketsz a hidegtől. Valahol lennie kell még egy takarónak. – Odahajolt az egyik fal mellett álló ládához.

– Nem, jó lesz így...

Owen azonban rá se hederített, még egy gyapjúplédet terített Maggie takarójára. Fölé hajolt, s mikor találkozott a tekintetük, a lány szinte érintésnek érzekelte a pillantását.

– Jobb így? – kérdezte Owen elfátyolosodott hangon.

– Igen – mondta gyorsan Maggie, és azt kívánta, bárcsak kimenne már.

Tényleg melegebb volt így. Talán mert elpirult a feltoluló emléktől, ahogy Owen megcsókolta aznap a fűben, s kezének érintése nyomán életre kelt a teste, mielőtt megálljt parancsolt neki. Azóta voltak olyan éjszakák, amikor Maggie ébersége ellankadt, és azt kívánta, bárcsak messzebbre jutottak volna, csak hogy megtudja, milyen érzés együtt lenni egy férfival. Teste sajgott az emlékektől, s most nem akart eszébe jutni, hogy Owen kigúnyolta, amikor elmesélte neki az álmát, és azzal vádolta, hogy a féltékenység beszél belőle. Owen nem bízik benne, ő pedig nem hagyhatja, hogy ez a helytelen vonzalom feledtesse vele, mit gondol róla a férfi.

És most el vannak jegyezve, véget vetendő a viszálykodásnak, amely annyi életet követelt már – Owenre pedig lehet, hogy a halál vár, ha megtartják az esküvőt.

– Most először vagyunk kettesben az eljegyzés óta – mondta Owen.

Hirtelen színlelésnek tűnt a nyugodt hang, mintha sokkal mélyebb dolgok kavarnának a felszín alatt. Maggie-nek elállt a lélegzete, és belefeledkezett Owen barna szemének parázsló fényébe. Nem emlékezett rá, micsoda hatalma van fölötte ennek a szempárnak – talán szándékosan felejtette el, dühében –, de ez a tekintet most arra kényszerítette, hogy visszagondoljon a friss szenvedélyre, és

hogy micsoda izgalommal osztottak benne.

Szinte gyerekek voltak még, mit sem tudtak a világról, meg arról, hogy felelősséggel tartoznak a klánjuknak.

Owen rekedt hangon szólalt meg:

– Sok mindent meg kell beszélünk.

Maggie összeszedte a gondolatait, és higgadtan válaszolt:

– Nem beszélted meg velem, amikor fontos lett volna. Nem kérted meg a kezemet. Azt mondtad, azért kellek, hogy eleget tegyünk a szerződésnek, hogy valakinek a helyébe lépjek, mint a szekéren a pótkerék. Nem túl hízelgő! Látom, nagyon gyakorlatias lettél.

– Azt vártad, hogy udvarolni kezdjek neked abban a feszült pillanatban? – kérdezte Owen némi gúnnyal a hangjában.

– Úgy érted, hogy a bátyámmal életre-halálra megküzdöttetek volna mindenféle józan tárgyalás nélkül? Ezt ügyesen kihagytátok a nagybátyáddal.

Owen olyan mozdulatot tett, mintha az ágy szélére akarna ülni.

– Ne, ne csináld ezt! – mondta Maggie élesen. – Lehet, hogy más is hallotta a kiabálásomat, és ha bejön és itt talál...

– Azt hihetik, hogy *miattam* kiabáltál, és rákényszerítenek, hogy elvegyelek feleségül – felelte Owen szárazon.

– Nagyon vicces – mondta Maggie, és összeráncolta a homlokát. – Menj el, Owen. Kimerültem, és biztos te is fáradt vagy.

Owen a lány fölé hajolt, aki megdermedt, ahogy a férfi az arcához ért. Nagyon fázott, de Owen keze meleg volt.

– Jól élhetnénk, Maggie. Örülnél, hogy a feleségem vagy.

Maggie-nek leesett az álla ettől a pimaszságtól, de Owen nem várt válaszra. Miután a férfi mögött becsukódott az ajtó, Maggie kiugrott az ágyból, és fülét az ajtóra tapasztotta. Hallotta Owen távolodó lépteit a folyosóról.

Üres tekintettel bámulta a gyönyörű tájképekkel díszített faborítású falakat. Ilyet a McCallum család aligha engedhetett meg magának. Ebben a házban minden azt bizonyította, hogy a Duffok jó módúak: az elegáns kárpitozott bútoroktól a kandallópárkányon álló ezüst gyertyatartókig. Owen grófi rangban volt, az övéhez hasonló cím és birtok alig néhány akadt az egész királyságban. És ő a jegyese.

A házasság pusztá gondolatától is újra átélte az álmát, de aztán megálljt parancsolt magának. Egy pillanatra erőt vett rajta az önsajnálát, és azon töprengett, miért van ő megverve olyan adottsággal, amelyet mások ajándéknak tartanak, holott Maggie jól tudta, hogy távolról sem az. Valamikor azt hitte, ettől más, mint a többiek, különleges – de Owen megmutatta neki, hogy erről szó sincs.

Eddig soha nem érezte magát ilyen egyedül, pedig egy egész kastélyra való ember nyüzsgött körülötte. De mindannyian Duffok voltak, és emlékei közt felvillant apja részeg kirohanása a gyűlölt klán ellen. Eszébe jutottak az évszázados háborúskodásról szóló történetek: kastélyok elleni rajtaütések, marhalopás, felgyújtott istállók és udvarházak. Több mint száz évvel ezelőtt McCallum és felesége Dufféknál vendégeskedett, amikor megölték őket. Mivel azonban Maggie sosem tudott megbízni az apjában, személyiségének egy része félretette ezeket a történeteket, és kíváncsi volt a klán gyűlölt ellenségeire – ez megmagyarázta a tíz évvel ezelőtti, tiltott vonzódását Owenhez.

Lehet, hogy egymaga van, de nem viselkedhet gyáván. Végül kénytelen volt hagyni, hogy az álom ismét hatalmába kerítse az elméjét, és egyre nagyobb rémülettel nézte, ahogy a rövidke jelenet kibontakozik. Mindössze annyit látott, hogy odasiet Owen mellé, akinek sápadt az arca, és vértócsa gyűlik köré, az ő ruhája pedig véres lesz, ahogy sikoltozva megragadja, és erősen belekapaszkodik Owenbe. Szörnyű és elkésérítő érzés, hogy fogalma sincs róla, mi okozta a tragédiát. Akárhogy is próbálkozott, semmi mást nem látott, semmi nyom nem ötlött a szemébe, ami korábban elkerülte a figyelmét. Csak ő és Owen voltak a sötét szobában, és a férfira az elkerülhetetlen halál várt.

Maggie órákon át forgolódott, nem jött álom a szemére. Nem tudta, mit kezdjen azzal az információval, amelynek a sors szeszélye folytán birtokába került. A családjának, sőt az egész klánnak azon múlt a sorsa, hogy sikerül-e Maggie-nek tető alá hozni ezt a házasságot, máskülönben búcsút mondhatnak a nagy becsben tartott birtoknak, és nem tudnak többé whiskyt készíteni, pedig azzal vészelték át a szűk esztendőket. Arról nem is szólva, hogy újra fellángol a viszály, amely oly sok emberéletet követelt már az évszázadok során.

De hogy mehetne hozzá Owenhez, ha az a férfi életébe fog kerülni? Maggie még abban sem volt biztos, hogy Owen tényleg meg fog halni. Zavarodottság és félelem hajszolták egymást elméjében.

Egyszerűen meg kell neki mondani az igazat. Maggie szinte azonnal felülbírált a saját döntését, hiszen jól emlékezett Owen gúnyos hitetlenkedésére, amikor legutóbb beszélt neki az álmáról. Azt viszont nem mondhatja a férfinak elfogadható ok nélkül, hogy nem megy hozzá feleségül. Őszinte lesz, és meggyőzi, hogy más módot kell keresni, hogyan tegyenek eleget a megállapodásnak, mert nem megy hozzá, nem vállalja a felelősséget a haláláért.

Végül visszabújt az ágyba, és összekuporodott. Sehogy sem akart lecsukódni a szeme; hajnalban aztán feladta a meddő próbálkozást, és kiült az ablak mellé, ahonnan az ébredező udvart figyelte.

Úgy érezte, szüksége van szeretteinek közelségére, ezért letelepedett a finoman megmunkált íróasztalhoz, és levelet kezdett fogalmazni a családjának. Hugh-nak írt, tudva, hogy ő majd megosztja a többiekkel. Felületesen elmesélte, hogyan tekintette meg először a kastélyt, mennyire udvarias és figyelmes hozzá Owen, és milyen barátságosak a kastély lakói. Közben azon töprengett, továbbra is barátságosak lennének-e, ha tudnák, hogy az álmai be szoktak teljesülni...

2. fejezet

Mivel hozzászólt, hogy az előkelő hölgyek későn kelnek, a házvezetőnő csak órák múlva jelent meg a zabkenyérseletekkel és csokoládéval megrakott tálcával. Maggie legyengült az éhségtől, ki volt merülve, és aggódott az Owennel soron következő beszélgetés miatt. Meg kell találnia az alkalmas időpontot a beszélgetésre – már ha egyáltalán van rá alkalmas időpont, gondolta rosszkedvűen.

Mrs. Robertson magas, sovány nő volt, hosszú ősz hajfonatát koronaként tekerte a fejére, és csipkéből készült fejfedőt tett rá. A korona képe nem állt messze a valóságtól: zárkózott egyéniség volt, aki a ház személyzetének élén elfoglalt pozícióját olyan komolysággal töltötte be, ahogy az uralkodó felügyel a birodalmára. Kétszer is megnézte Maggie felemás színű szemét, majd csendben, takarékos mozdulatokkal szolgálta fel a reggelijét, ám Maggie egy leheletnyi rosszallást érzett benne, amelyet Mrs. Robertson soha nem ismert volna el nyíltan. Skóciában fontos a vendégszeretet, ami Mrs. Robertson munkakörének is része volt. Maggie persze mégiscsak McCallum volt.

Miután Maggie kiszabadult az apai házban uralkodó állandó félelem és elnyomás légköréből, felfedezte, milyen örömet tud nyújtani az olyan emberek társasága, akik csak annyira ismerik, amennyire meg akar mutatkozni a világ előtt. Vidáman és könnyedén viselkedett, úgy tett, mint bármely más fiatal lány. Owen és az általa okozott szívfájdalom megváltoztatta: rájött, hogy soha nem lesz normális élete. De azt megfogadta, hogy megtalálja a saját útját, és nem fog belemerülni az önsajnálta. Olyanfajta nővé érett, aki tudja, mi az elővigyázatosság. Ám akkor Owen visszatért, és Maggie-ben újra felkavarodtak az indulatok.

– Lesz még valami más, Mistress McCallum? – kérdezte Mrs. Robertson, miután a tálcán található finomságokat csinosan elrendezte a kisasztalon.

Maggie-nek rengeteg kérdése volt, de a házvezetőnőt nem tartotta alkalmas személynek, hogy megválaszolja őket.

– Nem, és köszönöm a nagyszerű ellátást, Mrs. Robertson.

Tétován kopogtak az ajtón, amiből Maggie mindjárt tudta, hogy nem Owen az.

– Ez Kathleen lesz, ladységed szobalánya – mondta Mrs. Robertson.

– Szolgálót bocsátanak a rendelkezésemre? – kérdezte Maggie meglepetten. Soha nem volt még saját, külön szobalánya.

– Természetesen. Elvégre ön lesz az új grófné.

Grófné. Maggie kellemesen közömbös arckifejezést igyekezett magára erőltetni, miközben legszívesebben elfintorodott volna.

Mrs. Robertson ajtót nyitott, és fiatalemberek egész sora nyomult be, Maggie bőröndjeit cipelték, amelyeket Edinburgh-ból hozott magával. Nem volt bennük minden holmija, mégis jobban érezte magát, hogy a saját dolgai fogják körülvenni.

Utolsóként egy fiatal nő jött be, kerek arca és telt idomai szokatlannak számítottak a felföldön, főleg egy szobalány esetében. Kathleen szőke haja vörösre volt színezve a főkötője alatt, vidáman mosolygott.

– Mistress McCallum, annyira örülök, hogy megismerhetem! – Gyors pukedlit csinált. – Mrs. Robertson volt olyan kedves, és engem részesített a megtiszteltetésben, hogy önt szolgáljam. Behoztuk a bőröndjeit, és ha kívánja, máris segíték kicsomagolni.

Mrs. Robertson szeme összeszűkülte, mintha helytelenítené Kathleen buzgalmát, de Maggie önkéntelenül is biztatóan rámosolygott.

– Köszönöm, Kathleen. Nagyon szeretnék megfürödni és átöltözni.

Maggie lenyelt pár falat zabos süteményt, mialatt Kathleen körülötte tüsténkedett: kirázta Maggie ruháit, és elgyönyörködött bennük, miközben beakasztotta őket a szekrénybe. Maggie azt hitte, csak udvariaskodik, hiszen grófnéhoz képest igencsak szerény volt a ruhatára.

– Azt gondolom, szeretni fog itt, asszonyom – mondta Kathleen, és újabb csésze csokoládét töltött Maggie-nek. – Új vagyok a háznál, de kedvesen fogadtak.

– Új a háznál? – visszhangozta Maggie. – Úgy érti, itt a kastélyban új?

– Igen, és a klánnál is. A bátyámmal nemrégén jöttünk vissza az amerikai gyarmatokról, ahova még baba koromban vittek magukkal a szüleim. Úgyhogy meg tudom érteni, milyen érzés, hogy senkit nem ismer. De engem most már megismert!

Kathleen elmosolyodott, és Maggie akaratlanul is visszamosolygott rá.

– Milyen volt Amerika? – kérdezte Maggie.

Kathleen visszatért a bőröndökhöz, s a válla fölött így válaszolt:

– A szüleim azt gondolták, másmilyen lesz ott az élet, de igazából nem más, vagy nem nagyon. Ugyanaz a család, csak másik helyen. Keményen dolgoztak, valahogy megéltünk, de nem volt könnyű. És amikor ketten maradtunk a bátyámmal, elhatároztuk, hogy visszajövünk. Egész életemben a Duff-birtokról meg a klánról meséltek nekünk. Örülök, hogy itt lehetek.

Maggie biccentett. Szobalánya sokkal beszédesebb volt az átlagos szolgálknál, de jólesett neki a fecsegése. Kathleennek igaza volt: Maggie nem érezte olyan egyedül magát, miután megtudta, hogy más idegen is van a házban.

Kathleen azonban szeretett volna beilleszkedni a Duff klánba, megismerkedni a rokonokkal és a klán többi tagjával, míg Maggie csak magára tudott gondolni, arra, hogy szörnyű hiba volt idejönni. Azzal, hogy elfogadta Owen ajánlatát, mozgásba hozta a végzetet, mely végül egész életüket meg fogja változtatni.

MIUTÁN a délelőttöt az istállóknál töltötte, és megszemlélte a lovakat a főlovással, Owen nyugodtabb ebédre számított Maggie társaságában. Tíz évvel ezelőtt gyakran ettek piknikosárból, amelyet hol egyikük, hol másikuk hozott az otthoni konyháról. Néha még üzletben is vásároltak valamit. Veszélyesen magukra voltak hagyva, miközben Owen a saját tiltott vágyakozása ellen küzdött, hiszen másik nőt kellett feleségül vennie.

Természetesen a Kinlochard kastélyban nem voltak magukra hagyva. A kastély ősi dísztermében étkeztek. Apja túl nagy hangsúlyt fektetett arra, hogy az angol grófok módján éljen, akik csak az egy társaságba tartozó családtagokkal és barátokkal étkeztek együtt. Itt a felföldön a klán tagjai együtt töltötték a napot. Owen állandóan kirakatban volt, mintha folyton azt figyelték volna, megüti-e az apja által – bevallottan alacsonyra – tett mércét. Eltökélte, hogy másmilyen vezér lesz, több időt akart az övével tölteni, amikor otthon tartózkodik. Megteszi a kötelességét, évente több hónapon át a Lordok Házában fog dolgozni, de amikor otthon lesz, igazi hegylakóként viselkedik.

Hosszú idő óta először viselte övvel összefogott kockás plédjét, és látta, hogy az istállófiúk, sőt a főlovász is alaposan szemügyre veszik. Senki nem mutatta ki a nyílt hitetlenkedését, de Owen megérezte a felszín alatt. Nem lehetett másképp jóvátenni mindazt a kárt, amelyet apja okozott a vezéri tekintélyben, mint úgy, hogy jó példával jár elöl, és bizonyítja saját érdemeit.

Ekkor érkezett meg Maggie a díszterembe, szinte ragyogott a rózsaszín ruhában, amely kiemelte krémszínű bőrének szépségét, és a haját, amely selymes, sötét felhőként tornyosult a fején. Owen felállt, mielőtt ráeszmélt volna, mit csinál. A klántagok, akik több asztalt körbeültek, szintén észrevették Maggie-t, félbeszakadtak a beszélgetések. Először nem állt fel senki más. Owen éppen végig akarta járatni halálos pillantását a jelenlévőkön, amikor egy idős hölgy felemelkedett, nehézkesen a botjára támaszkodva. Vonakodva ugyan, de többen követték a példáját, és Owen látta, hogy Maggie megáll az ajtóban, és elpirul. Légiesen könnyed tündérnek látszott a bárdolatlan hegylakók között. Owennek ügyesen kell bemutatnia őt a klántagoknak, hogy befogadják maguk közé.

Odament Maggie-hez, hogy bekísérje a terembe, és látta, hogy menyasszonya szeme megakad az öltözetén, és egészen elkerekedik.

– Úgy csinálsz, mintha hegylakó lennél, igaz? – kérdezte Maggie.

– Úgy csinállok? Nem kell színlelnem azt, amit az őseimtől kaptam. – Egy fekete karszalagot is felvett az apja emlékére. Maggie nem tett rá megjegyzést, bár ő nem viselt gyászruhát az apjáért.

És amennyire Owen emlékezett, milyen történeteket mesélt róla Maggie fiatalokorukban, cseppet sem hibáztatta érte.

- Egyszerűen máshogy nézel ki. Mintha feledtetni szeretnéd az emberekkel a grófi címedet.
- *Skót* gróf vagyok. És ne feledd, Maggie: neked nem gróf vagyok, hanem a vőlegényed!

Maggie pimaszul elfordította a fejét, és másfelé nézett. Owen végigmérte, és úgy látta, teltebbek az idomai, mint ahogy emlékezett. Dús keblét tökéletesen kiemelte a fűző, vékony derekáról hullámokban omlott le a ruha, amely olyan kerek csípőt sejtetett, hogy Owennek hirtelen kedve támadt saját kezűleg felmérni.

Owen kinyújtotta a karját, és mivel Maggie csak hűvösen, kis habozás után fogadta el, összecsikordultak a fogai. Odakísérte a székéhez, és leült a lány mellé. Vadpecsenyével, báránnyússal és nyulakkal megrakott tálak, répával, póréhagymával és káposztával teli edények sorakoztak előttük az asztalon. Maggie szedett a tányérjára, és úgy látott neki az evésnek, mintha közben nem kellene Owennel foglalkoznia. Az asztalra szegezte a tekintetét, de amikor mégis a szolgálakra emelte, többször előfordult, hogy azok rácsodálkoztak Maggie különböző színű szemeire, és majdnem egymásnak ütköztek. Bosszantó jelenetek játszódtak le, Owen el is határozta, hogy később szavá teszi Mrs. Robertsonnak.

- Kellemesen telt a délelőttöd? – kérdezte.
- Mrs. Robertson körbevezetett a kastélyban – felelte Maggie.

Maggie bátran tekintett körbe. Sokan nem is próbálták leplezni, hogy őt bámulják, de Owen összevonta a szemöldökét, és szúrósan ránézett a klántagokra, akik haladéktalanul folytatták az evést.

- Mi a véleményed az új otthonodról? – kérdezte Owen.
- Valóságos erődítmény.

Maggie egy lépést sem hátrált.

– Több is van a klán birtokában, de azt gondoltam, itt lesz neked a legkényelmesebb, a rokonaid közelében.

- Nekünk is vannak kastélyaink. Ebben nem versenyezzünk, ugye?
- Persze hogy nem – felelte Owen szenvtelen hangon.

Hagyta, hogy Maggie csendben falatozzon néhány percre, de nehezen tudott hallgatni, hiszen még annyi kérdése volt.

- Mi tetszik a Kinlochard kastélyban? Mégiscsak ez lesz az otthonod.

Maggie összehúzott szemmel méregette Owent, mintha a férfi csapdába akarná csalni.

– Tetszik a könyvtárad – mondta végül. – Apám nem bízott a könyvekben, csak amennyire a birtok miatt szüksége volt rájuk. Neked viszont jó sok van belőlük.

– Biztosan emlékszel, mennyire fontos nekem az önképzés – mondta Owen. Kockázatos húzás volt az Edinburgh-ban együtt töltött, balul sikerült időszakra utalni.

Maggie csodálatos szemében megvillant a harag, de a hangja nem változott.

- *Sok mindenre* emlékszem. De gondolom, ezt nem itt akarod megbeszélni.
- Meg akarod nehezíteni azt, ami amúgy sem könnyű? – kérdezte Owen halk, hűvös hangon.

– Azt szereted, ha a nők szerények és engedelmesek, *Owen*? – Hangsúlyozta a férfi nevét. – Ha nem beszélhetünk a *nehéz* dolgokról, nem sok köszönet lesz a házasságunkban.

– Bármit megbeszélhetünk, amihez csak kedved van, de szeretném finomabban és bizalmasabban kezelni ezeket a dolgokat.

- Szóval csak úgy beszélgethetünk, ahogy *te* szeretnéd.

– Szeretnék jobban megismerni, Maggie. Miért haragszol rám, ha egyszer belementél ebbe a házasságba?

Maggie szeme elkerekedett, és tetőtől talpig végigmérte a férfit, alig leplezve megvetését.

– Ha nem emlékszel, hogyan váltunk el tíz évvel ezelőtt, akkor ahhoz képest, hogy érdekel a történelem, ügyesen félrevezetted saját magadat. Igen, beleegyeztem ebbe a házasságba – de azt nem mondtam, hogy örülök is neki.

Feszült csendben méregették egymást, miközben sokan kíváncsi pillantásokat küldtek feléjük.